

ли (*Авли*) е съседно на *Сотирия*. В други документи е споменато *Авлу*. През 1626–1627 г. се среща село с име *Авлуклу*, в което имало две християнски семейства. Възможно е това селище да се е местело с имената *Авлу*, *Авлуклу*, *Кавлуклу*, *Кавлаклий* и двойното име да се дължи на факта, че част от жителите на старото *Авли* са се преселили в *Кавлаклу*, като са запазили отчасти и старото име. През 1859 г. д-р Поайе нарича селото *Кавааклу*.

До Освобождението *Тополчане* е в Сливенска каза. През 1830 г., по данни на руските войски, в *Кавлакли* има 40 двора, в които мъжете са 151 българи. Същата година по-голяма част от българите се изселват в Русия. След време някои от тях се завръщат, но през 1862 г. 20 семейства (98 души) се заселват в Украйна, в с. Траян.

Край селото е чифликът на Али бей Халилбеев, от който са останали няколко топонима. Селото се споменава от П. Хитов, в чиято дружина има участник от *Кавлаклий*.

След Освобождението турците се изселват, като остава само чифликът на бея. Заселват се селяни от други села. Като най-стари родове са запомнени *Чирозовите*, *Кйловите*, *Костърковите*, *Папъзовите*, *Казъковите*, *Кабръновите*, *Бармъците*, *Чйловите*, *Мъгловите*, *Каръандреевите*, *Маслинковите*, *Бърдарята*, *Тартърите*, *Бакъловите*, *Каръпетковите*, *Балъшовите*, *Орешкови*, *Чаушеви*, *Бънчови*, *Пенковци*, *Лъбдоците*, *Кръстевите*, *Калчулята*, *Трифунята*, *Тилишмъноалар*, *Димковци*, *Бурите*, *Додеве*, *Чолаците*, *Ахмаците*.

След 1878 г. селото е в Сливенска околия. С министерска заповед № 2820 от 14. 08. 1934 г. е преименувано на *Тополчане* във връзка с множеството тополи край него. В началото на XX в. селото е самостоятелна община, в която влизат Калояново и *Сотирия*. От 1934 г. е към с. Жельо войвода, през 1956 г. влиза в Сливенска градска община със съставно село *Сотирия*, а през 1965 г. отново е към с. Жельо войвода.

Читалището „Д-р Петър Берон“ е построено през 1934 г., училището „Отец Паисий“ през 1860 г., а черквата „Св. Димитър“ – през 1914 г.

Традиционен поминък са земеделието и животновъдството. Към началото на 40-те години на XX в. Халил бей Алибеев продава земите си и се изселва в Турция. Така последният турски чифлик престава да съществува. В периода 1944–1989 г. се развива промишленото лозарство, зеленчукопроизводството, зърнопроизводството. Изградени са кравеферма и овцеферма, които по-късно са ликвидирани.

Землището на с. Тополчане е с площ 33 кв.км и граничи със землищата на селата Калояново, Жельо войвода, Камен, Сливен, *Сотирия* и Ичера. Северната част е заета от възвишенията на хребета Гребенец с височина от 250 до 995 м при м. *Нивища*. Южните райони са заети от Сливенското поле с вис. 145–250 м. С въвеждането на напоителната система „Средна Тунджа“ някои ливадни и мочурливи места са отводнени. Почвите са ливадно канелени горски.

Докато в полския район преобладават наименованията на местности с турски произход, в планинския район е обратно – повечето са с български корен.